

Manege Borger

Paardensportcentrum De Hondsrug Borger (1960-1980)

- [Home](#)[De manege](#)[Biografie Gien Smeenge](#)[Paarden en pony's](#)[In Walk of Steen Borger](#)[Films en video's](#)[Fotoalbum](#)[Verhalen over de manegetijd](#)[Actuele onderwerpen](#)[Nieuwsbrieven](#)[Interessante links](#)[Contact](#)
-

Gesprek met Peter Pluijter

Een emotioneel moment. Eind jaren 80, begin 90 nam Peter Pluijter deel aan het Indoor CH in Zuidlaren en reed zich in de prijzen. Na de ereronde stapte hij van zijn paard en kwam er iemand naar hem toe. Het bleek een verzorger te zijn van patiënten uit het Psychiatrisch centrum De Enk uit Zuidlaren. Nog vol van verbazing vroeg hij Peter of hij even mee wilde komen. Mevrouw Smeenge, een van de patiënten die naar deze wedstrijd had gekeken, had tijdens het noemen van de prijswinnaars bij de naam van Peter gezegd: "die ken ik wel".

De verzorger had er niets van gesnapt; mevrouw Smeenge kende eigenlijk niemand meer, maar waarschijnlijk was er herkenning bij het noemen van Peters naam. Peter ging met de verzorger mee naar de tribune, waar mevrouw Smeenge in een rolstoel zat. Ze herkende hem niet meer. Peter: "Maar het was een kippenvelmoment en de laatste keer dat ik Gien Smeenge heb gezien en gesproken".

De geschiedenis van het Paardensportcentrum De Hondsrug van mevrouw Smeenge blijft boeien. In ieder geval voor de mensen die er gereden hebben, maar ook voor anderen die met Gien Smeenge in contact kwamen. Sinds we informatie aan het verzamelen waren voor de reünie van oktober 2015, het boek en de website blijven herinneringen in verhalen en foto's op ons af komen. Hadden we een paar maanden geleden een gesprek met iemand uit de laatste periode van de manege – Piet Bakker – nu spraken we met Peter Pluijter, iemand uit de begintijd van de het Paardensportcentrum De Hondsrug in Borger.

We ontmoeten de 69-jarige Peter thuis in Erm onder de rook van Emmen, waar hij nog steeds een aantal paarden houdt. En niet zo maar paarden, maar een aantal van grote kwaliteit. Een er van is de 24-jarige Good Old merrie Morieta, een paard met veel predicateden, maar ook een enorm springtalent. Via Wiebke van de Lageweg (VDL-Studs) verkocht Peter Pluijter zijn topmerrie Morieta zo'n 15 jaar geleden voor veel geld aan een Rum-fabrikant in Dominicaanse Republiek. Die had het paard gekocht voor zijn zonen die er internationaal mee reden in Mexico en de Dominicaanse Republiek. Een aantal jaren geleden kwam Peter er bij toeval achter dat Morieta weer in Nederland was en heeft hij haar kunnen terugkopen. Nu slijt ze haar oude dag bij Peter, maar is nog volkomen fit. Nakomelingen van Morieta boeken nog steeds successen. Een ervan is een aantal jaren geleden kampioen in Canada geworden; dit jaar haalde een jonge zoon van Morieta de 2^e bezichtiging tijdens een hengstenkeuring van het KWPN en was een dochter Algemeen Kampioen tijdens de Centrale Keuringen in Drenthe.

Terug naar de beginjaren van Borger. Peter kwam al op jonge leeftijd met paarden in aanraking via zijn vader Harry (nu 96 jaar), die zijn militaire diensttijd als cavalerist doorbracht omdat hij gek was van paarden. Tijdens de mobilisatie werd vader Pluijter overgeplaatst naar Emmen, waar hij later bij de Gemeentepolitie terecht kwam. In die periode werd hij op verzoek van de toenmalige Burgemeester Gaarland (later Commissaris van de Koningin in Drenthe) aangesteld als instructeur bij de Landelijke Rijvereniging Emmen en Omstreken, waar ook Jan Berends (de vader van Karsten) les gaf. Peter begon eind jaren 50 met paardrijden. In 1959 was er de eerste ontmoeting met Gien Smeenge. Er werd gereden bij het Bouwbedrijf van Smeenge. Met de start van de manege in 1960 gaf zijn vader daar af en toe les en ging Peter met hem mee en reed dan paarden van mevrouw Smeenge.

Peter kijkt er met veel plezier op terug op een mooie periode in Borger waar hij tot ongeveer 1965 actief was. Hij reed veel de jongere paarden, die meestal gekocht werden via Teunis Jonker uit Ruinerwold en Roelof Werners uit Oosterboer bij Meppel. Peter ging regelmatig met Gien Smeenge mee als ze weer eens een paard of pony ging kopen.

In die periode was ook Theo Offringa veel op de manege aanwezig. Theo was de zoon van een politieagent in Borger en viel op door zijn lengte. Beiden verzorgden ze buitenritten, gaven regelmatig les en verzorgden de paarden. In de stallen werkte Henk Trip, de zoon van een melkboer uit Borger. Henk had nogal zwakke botten, want als hij eens een keer van het paard viel was er stevast iets gebroken in zijn lichaam. Namen van ruiters uit die periode die Peter te binnen schieten zijn: Greetje Nanning, Bonnie Stienstra (dochter van een kapper uit Rolde), Jochem uit Drouwen, de familie Oudegeest uit Den Haag, Sjoukje de Lange (dochter van een dansleraar uit Emmen), de familie Pattje uit Waterhuizen, Bob Rossing, Mary-Ann Noé, Gerard Grolleman, Dineke Wichers, Margot Hospers, Heleen de Lange, Lieneke van Heuven en Freddie Thies.

Over de paarden van Gien Smeenge heeft Peter Pluijter niets dan lof: "GROTE klasse voor die tijd. Pauke en Lady zouden ook in de huidige tijd niet mistaan hebben". Verder roemt Peter de kwaliteit van het materiaal dat er was: zadels, hoofdstellen, kleding, alles moest in prima staat zijn. Zo herinnert Peter zich nog dat hij met een groepje klanten een buitenrit ging maken. Voor de rit moest Peter nog even een paar pakken hooi van de zolder gooien.

Hij bleef echter met zijn broek achter een spijker in de balken haken en een grote scheur in zijn broek was het gevolg. Gien Smeenge bedacht zich niet en ging met Peter in de auto direct richting Groningen om bij **Gombert** (destijds een gerenommeerde ruiterkledingzaak en nu op 83-jarige leeftijd nog steeds maker van toga's aan het A-Kerkhof) een nieuwe broek te laten aanmeten.

Mevrouw Smeenge had zonder meer stijl. Ze wilde niet alleen het allerbeste, maar zorgde daar ook voor. Na de rit werd er op de manege sherry geschonken en met de groepen werd gedineerd in Hotel Bieze. Als Peter de groep had begeleid moest hij ook mee. Ook buiten Borger presenteerde het Paardensportcentrum De Hondsrug zich regelmatig. Peter weet nog dat hij Freiherr met stang en trens reed op een concours van de NHS in Veenendam. Bij wedstrijden van de Landelijke Ruiters was dat niet toegestaan. Ook was Peter in 1962 met de hengsten Windy en Zonnegoud van mevrouw Smeenge op het CHIO van Rotterdam present. Daar was een demonstratie met allerlei hengsten in Nederland; als nakomelingen van de beroemde Goudhaantje gaven Windy en Zonnegoud acte de présence. De paarden werden destijds vervoerd door Takens uit Rolde.

Veel herinneringen heeft de familie Pluijter aan de intochten van Sinterklaas in Emmen, waar mevrouw Smeenge met haar paarden en pony's in de stoet reed. Daarbij leverde ze ook altijd het paard van Sinterklaas. In 1964 of 1965 ging het echter mis, toen Olga het paard van de Goedheilman was. Piet Spijk als Sinterklaas was nogal bang voor paarden. Tijdens voorbereiding met verkleeden en schminken bij Confectiebedrijf Bendien in Emmen, dronk Piet zich alvast moed in met een halve liter jenever. Tijdens het eerste gedeelte van de optocht ging het nog wel goed, maar bij het afstijgen begon Olga te bokken. Piet vloog door de lucht en belandde in de rozenstruiken, zijn mijter lag een paar meter verder. Omdat deze Sinterklaas niet meer op het paard durfde werd hij tijdens het tweede deel van de optocht in een auto met open dak (VW Cabriolet) vervoerd. Burgemeester Beuzekamp had het geheel met afschuwen aangezien en wilde Piet Spijk niet meer als Sinterklaas hebben. Hij zei tegen de vader van Peter Pluijter: "jij gaat dat vanaf nu doen". En zo was Harry Pluijter in 1964 en ook de volgende 30 jaar Sinterklaas bij de optocht in Emmen, waarbij hij in de beginjaren stevast een schimmel van mevrouw Smeenge bereed. Peter mee als edelman in de groep van de Esdalruiters en de stoet werd afgesloten door een grote groep ruiters op paarden en pony's van de manege uit Borger.

In de beginjaren 60 was de term Public Relations (PR) nog niet zo bekend. Toch was Gien Smeenge op dat vlak enorm bedreven. Door het hele land (maar ook in het buitenland) kende ze mensen, zorgde ze voor advertenties en krantenartikelen in zowel landelijke als regionale kranten en was ze ook op radio en tv. Ook gaf ze op belangrijke evenementen demonstraties. Het effect was dat mensen uit het hele land naar Borger kwamen om daar paard of pony te rijden.

Ze kende ook mensen die voor haar weer PR verzorgden. Zo had ze een prima relatie met Roelof Zegering Hadders, een bekende en beroemd politicus in de tweede helft van de vorige eeuw. Gien Smeenge kende Zegering Hadders uit het verzet en hebben na de oorlog bij dezelfde politieke partij gezeten, de PvdV (Partij van de Vrijheid, voorloper van de VVD en niet te verwarren met de huidige PVV). Zegering Hadders was meer dan 30 jaar lang wethouder in Emmen, zat vlak na de oorlog voor de PvdV in de Eerste kamer en van 1948 tot 1971 voor de VVD in de Tweede Kamer. In die periode was hij ook nog enige tijd vice-voorzitter van de VVD. Naast zijn politieke loopbaan bekleedde Zegering Hadders ook veel bestuurlijke functies in de paardensport en had daar ook weer een raakvlak met mevrouw Smeenge.

Na de fantastische manegetijd in Borger is tot op heden Peter Pluijter altijd actief gebleven in de paardensport. Niet alleen als ruiter, maar ook als oprichter van de Esdalruiters, fokker, instructeur, jurylid en in diverse bestuurlijke functies. De laatste jaren doet Peter het wat rustiger aan. Thuis houdt hij nog een aantal paarden aan en is hij organisatorisch actief als vice-voorzitter van CH – CSI De Wolden in Zuidwolde.

Laatste vraag: "Heb je niet ooit overwogen zelf een manege te beginnen"?
Peter: "Een bekend gezegde is: "Als je met paarden begint kun je er wel een klein boerderijtje aan overhouden, maar dan moet je eerst wel een grote gehad hebben ..." ".

Zie ook:
www.stal-pluijter.nl
www.chdewolden.nl

Freddie Thies
Jan Stoffers
Geert Hoving

Zoeken

© 2026 Paardensportcentrum De Hondsrug Borger
[Privacyverklaring](#)